

tale de overordentlige store Udgifter, som paafræves til Skolevesenet. Den Ret, Kommunerne fik for de Udgifter, de fik efter 1856, den Ret nemlig, at de skulde have Forslagsret ved Embedernes Besættelse, den er gjort Kommunerne saa trang som vel muligt. Det var et Kompromis, der dengang blev indgaaet. Befolkningen forlangte, og det var ikke mere end billigt: skulle vi have forøgede Udgifter, saa ville vi ogsaa have forøgede Kættigheder. Denne Ret er eftertræbt ved mangfoldige Leiligheder og ikke mindst for nærværende Tid, saa at det at kalde Statskolelærerne kommunale Besættelsesmænd er mere et Navn, thi de sortere under Staten som saadan; Ministeriet og Skoledirektionerne bestemme Lønningen. Det er jo i fuld Gang over det hele Land at se efter, hvad Lønningen er efter Anordningen af 1814 og indføre den; om ogsaa de kommunale Styrelser stride nok saa stærkt imod, faae de dog Paalæg om at udrede saa og saa meget. I Forbindelse med den Tale, der er om det Utillellige i, at Tillæget til Skolelærerne staar paa Finantsloven, staar jo et andet, meget beslægtet Forslag, nemlig Dyrtdstillæget til Embedsmændene. Nu kan der jo meget godt ved denne Leilighed komme en Styrkeprøve frem. Det ene Thing kan godt stemme det ene Lønningsstillæg ud af Finantsloven, og det andet Thing kan stemme det andet Lønningsstillæg ud, og det er jo en Selsfølge, at det Thing, der siger nei til de to Forslag, vinder Seir. Det er Noget, der aldrig er bestridt, at den Udgift, der ikke er bevilget, kan ikke udbetales. Naar jeg nu kommer til at gjøre nogle Bemærkninger mod det Foredrag, vi hørte af det høitærede Medlem for 1ste Kreds (Krieger), som blev hørt med særdeles Opmærksomhed — og det skal siges, at det var et Foredrag, som fortjente Opmærksomhed — saa vil jeg først være mig imod, at det er for, at opponere mod det høitærede Medlem; i saa Henseende anser jeg mig altsfor svag, saa at, om jeg ogsaa har Villien, er Conen der ikke. De Bemærkninger, jeg gjør, gjør jeg egentlig mere for muligvis at kunne faae en fortsat Udvikling af Udskilling af det, som det ærede Medlem berørte i sit Foredrag, og da navnlig om Indtægternes og Udgifternes Stilling paa Finantsloven. Med Hensyn til Indtægterne tror jeg, at jeg nogenlunde kunde følge med og forstaa det ærede Medlems Betragtninger, og jeg kan i den Henseende ikke sige saa meget derimod; kun synes jeg nok, at det ærede Medlem fremhævede vel stærkt, at selve Finantsloven som saadan skabte ingen Indtægter. Det kunde dog nok være, at ogsaa Finantsloven kunde bestemme Indtægter, som ikke ligesom ere opsørte paa en almindelig Lov. Dersom jeg forstod det ærede Medlem rigtigt, saa inddele han Udgiftssiden saa at sige i tre forskjellige Dele. Den første Del omfattede alle de Udgifter, der vare bestemte ved Love, og disse Udgifter, hvoraf

han nævnte adskillige, kunde selsfølgelig ikke negtes ved Finantsloven. Derefter kom det ærede Medlem til at tale om Udgifter, som vel ikke havde saa fast en Plads paa Finantsloven, men som der dog skulde være overveiede Grunde for at negte. Dem tror jeg, dersom min Sammenlignelse slaar til, at det ærede Medlem betegnede som sædvanmæssige Udgifter, som Udgifter, der vare bevilgede i en hel Del Aar. Det ærede Medlem nævnte adskillige, f. Ex. Understøttelser og flere Ting, men han nævnte ogsaa Dyrtdstillæg til Embedsmændene. Der har jeg en lille Grindring at gjøre. Jeg husker endnu — og det er vist ikke formeget at sige, — at det høitærede Medlem har sin Del i, at dette Tillæg er optaget paa Finantsloven idet den Gang, den første Strid kom frem om dette Forslag, det høitærede Medlem da betegnede det som Noget, der kunde passere, og jeg har den Mening, at allerede et saadant Udtryk af det ærede Medlem gjorde en hel Del til, at dette Forslag kom frem paa Finantsloven. Men naar vi nu huske al den Modstand, der ellers blev gjort mod det Forslag — det blev ikke mindre betegnet som uantageligt paa Finantsloven, end de Punkter, den nuværende høitærede Conseilpræsident har betegnet saaledes, der var stor Strid om det Spørgsmaal — saa synes jeg dog, man maa sige, at det er et Tillæg, som blev voteret efter et Skjøn, og dersom Repræsentationen kommer til det Resultat, f. Ex. i et Aar som dette, der maa betegnes som et trangt Aar, at ogsaa Embedsmændene maa finde sig i at have lidt mindre til Husboldningen end sædvanlig, saa vil det slet ikke endda være saa farligt. Jeg taler ikke i mindste Maade imod, at saadanne Forslag komme frem; men da det høitærede Medlem netop nævnte det, vil jeg dog minde om, at dette Dyrtdstillæg ikke har nogen selsføkendig Ret, men afhænger af det Skjøn, som bliver afgivet over, om der er Grund til at give Embedsmændene det. Saa kom det ærede Medlem til at tale om en anden Klasse af Bevillinger, hvor der var mere Frihed. Sa vel, det er meget rigtigt, og med Hensyn til den anden Klasse vil jeg bemærke, at naar en Understøttelse eller et Dyrtdstillæg, eller hvad som helst det er, er givet til en hel Klasse underordnede Bestillingsmænd f. Ex., saa maa det ikke saadan gaa op og ned dermed, efter som Vinden blæser, men hvad jeg vil holde fast paa, er, at Bevillingsmyndigheden har sin Ret paa det Omraade. Med Hensyn til den 3die Klasse af Bevillinger, hvorom det ærede Medlem bemærkede, at der var mere Frihed, sagde det ærede Medlem endogsaa, at en Del af disse Bevillinger kunde falde, efter som man var i Humør til, og det er ganske rigtigt, at der er en stor Mængde Bevillinger, som Høimøret har Indslydelse paa (Krieger: Jeg anvendte ikke dette Ord her); saa beder jeg om Forlabelse; jeg har jo desuden sagt, at det er ikke